

Sygn. akt IV KK 258/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 r.,

sprawy **K. P.**

uniewinnionego od popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego H. X.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D.

z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt VII K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego H. X. kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ka [...] Sąd Okręgowy w K., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D. z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt VII K [...], którym K. P. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

Powyższy wyrok Sądu odwoławczego zaskarżyła kasacją na niekorzyść oskarżonego pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego H. X. zarzucając:

„rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenie, a mianowicie:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego przez Sąd Okręgowy poprzez bezzasadną akceptację rozstrzygnięć Sądu Rejonowego, które miało wpływ na treść wyroku, to jest:

1.1 art. 171 § 7 k.p.k. i art. 192 § 2 k.p.k. poprzez przesłuchanie świadka F. S. bez ustalenia stopnia jego upojenia alkoholowego w sytuacji, gdy od tego świadka wyraźnie czuć było alkohol, zeznawał nieskładnie i w związku z tym istniały uzasadnione wątpliwości co do zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego postrzeżeń, dlatego Sąd nie powinien w tym dniu odbierać od niego zeznań, a co najmniej przesłuchać go ponownie po wytrzeźwieniu;

1.2 art. 170 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii medyczno - technicznej biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (...);

1.3 art. 457 § 3 k.p.k. przez pominięcie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego, dlaczego uznał, że opinia biegłego, na której oparł swoje ustalenia Sąd Rejonowy, była wiarygodna, skoro biegły pominął przy jej wydawaniu odczyt z tachografu pojazdu, ponadto zaś, pominięcie w uzasadnieniu, jakie dla ustaleń Sądu były konsekwencje dokonania skróconego odczytu z tachografu pojazdu, z którego wynika, że oskarżony w dniu zdarzenia nie poruszał się samochodem o nr rej. [...], co uniemożliwia stronie polemikę w tym zakresie z wyrokiem”.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego H. X. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Zarzuty podniesione w punktach 1.1 i 1.2 kasacji są dosłownym powieleniem zarzutów 1a i 1b apelacji, a skoro pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie łączy obrazy tych przepisów i nie wykazuje uchybień jakich miał dopuścić się przy ich

rozpoznawaniu Sąd odwoławczy, to należy stwierdzić, iż zarzuty są skierowane do orzeczenia Sądu I instancji, co nie jest dopuszczalne w kasacji. Zauważyć jedynie należy, że te zarzuty zawarte w apelacji były przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, który odniósł się zarówno do stanu trzeźwości świadka F. S. jak i oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z kompleksowej opinii biegłych. Nie można natomiast nie zauważyć, że skarżący na obecnym etapie ponownie stara się podważać ustalony w sprawie stan faktyczny, poprzez zakwestionowanie ponownie zeznań świadka oraz opinii wydanych w sprawie przez biegłych oraz wykazać, iż oskarżony tego dnia kierował innym samochodem, czego w kasacji czynić nie wolno.

Odnosnie zarzutu 1.3 kasacji, to należy stwierdzić, że w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego brak było tak sformułowanego zarzutu, z nierozpoznanie którego obecnie skarżący wiąże naruszenie przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy odnosząc się do oceny opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych wskazał jednak, że brak odczytu z tachografu nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, a zwłaszcza na stwierdzony przez Sąd I instancji brak odpowiedzialności K. P. za zaistniały wypadek.

Co do daty zaistniałego wypadku, to faktycznie oba Sądy błędnie wskazały, iż do niego doszło 31 grudnia 2012 r. około godziny 4.45, jednakże podnoszenie tego przez skarżącego w uzasadnieniu kasacji wydaje się co najmniej zaskakujące, skoro on również w uzasadnieniu kasacji posługuje się tą datą, a w zarzucie aktu oskarżenia wskazuje również błędnie na 31 grudnia 2011 r. około godz. 4.45. Wypadek faktycznie miał miejsce w dniu 1 stycznia 2012 r. około godz. 4.45, co można sprostować jako oczywistą omyłkę pisarską.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając oskarżyciela posiłkowego H. X. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k.

aw